

REFERAT LA GEOGRAFIE

- BUCUREȘTI -

BUCUREȘTI

Introducere

București este capitala și cel mai mare oraș din România, localizat în sud-estul țării. Orașul este situat la aproximativ 65 de kilometri de fluviul Dunărea pe malurile Dâmboviței, un afluent al Dunării. El este situat într-o zonă de câmpie și incluzând zonele suburbane acoperă o suprafață de 300 kilometri pătrați.

POPULATIA

În 1930 populația Bucureștiului atingea cifra de 631288 de locuitori. În anii 1950, ca urmare a industrializării și a politicii de urbanizare numărul populației s-a dublat, și a continuat să crească constant. În 1997 populația trecuse de pragul de 2 milioane mai exact atinsese cifra de 2037000.

Creșterea populației a dus la scăderea locuințelor, această problemă persistând până în ziua de astăzi. Lipsa surselor financiare a României a împiedicat construcția de noi apartamente, multe clădiri începute înainte de anul 1990 sunt încă neterminate.

Economia

București este un important centru industrial și principalul centru financiar și comercial al României. Producția industrială a orașului reprezintă 20 % din producția națională. Industria orașului include construcția de mașini grele, aviație, mecanisme fine, unelte agricole, produse electronice, chimice, textile, produse din piele, cabluri, cosmetice și produse alimentare.

Principalele mijloace de transport în capitală sunt autobuzul, troleibuzul, tramvaiul precum și metroul sau liniile expres de suprafață. Călătoriile cu metroul și cele pe liniile expres se fac pe bază de cartelă magnetică.

Aspectul urban

Orașul este împărțit în două de Râul Dâmbovița și este străbătut de două mari bulevarde. Bucureștiul este împărțit de șase districte administrative numite sectoare; zona rurală adiacentă formează al VII-lea sector numit Sectorul Agricol Ilfov care a fost transformat în județ. Multe zone industriale se găsesc la suburbie, în timp ce în interiorul orașului găsim zonele rezidențiale. Bucureștiul era cunoscut la începutul secolului XX ca fiind „Parisul Balcanilor”, el fiind o metropolă până în anul 1944 când arhitectura și cultura aveau multe influențe franceze. După un guvern comunist care a venit la putere la sfârșitul Celui de al doilea Război Mondial, influențele franceze asupra culturii au încetat, dar arhitectura a rămas. În timpul anilor 1980 când conducerea statului s-a aflat dictatorul Nicolae Ceaușescu, o suprafață întinsă aflată pe malurile Dâmboviței a fost demolată, pe această suprafață aflându-se biserici, monumente istorice și case. Clădiri cu influențe din arhitectura nord-coreeană au fost începute dar în ziua de astăzi multe sunt încă neterminate.

Atracții turistice

Printre cele mai importante clădiri care au rezistat secolelor se află Palatul Justiției (1864), Palatul Știrbei (1835), Banca Națională (1885), Palatul prezidențial (Palatul Cotroceni), și clădirea Bibliotecii Centrale a Universității (1893). Alte clădiri importante care merită vizitate dar construite în secolul XX sunt: Palatul Cantacuzino (1900), Palatul poștei (1900), Clădirea Casei de Economii și Consemnațiuni (1900), Palatul Regal (1935), Casa Armatei (1913) și Arcul de Triumf (1920). Printre clădirile religioase ale Bucureștiului se remarcă Mănăstirea Antim (1715), și Biserica Patriarhiei (1665). Printre parcurile din București care sunt numeroase reamintim Herăstrăul, Cișmigiul și IOR.

Institutiile culturale si educationale

Instituțiile educaționale din București cuprind și Universitatea din București (fondată în 1694 și reformată în 1864) și Universitatea Politehnică (1819). În oraș se găsesc de asemenea sediile facultăților economice, agricole, de arhitectură, medicină și muzică.

Orașul are multe biblioteci, incluzând Biblioteca Națională (1955) și Biblioteca Academiei Române (1867). Printre alte instituții culturale mai găsim și Muzeul Național de Artă (1950), Muzeul Național de Istorie al României (1968) și sala de concert a filarmonicii române, Ateneul Român (1888).

Istoria orasului

Istoria Bucureștiului începe din secolul al XV-lea. Ca urmare a revoltei principilor din Țara Românească și Moldova, contra otomanilor, aceștia au incendiat orașul în anul 1595. În 1698 sultanul otoman Mustafa al II-lea face Bucureștiul capitală a Țării Românești. Războiul a început între cele trei puteri Imperiul Otoman, Rusia și Austria, el continuând între anii 1711 și 1829, iar Bucureștiul fiind geografic în mijlocul conflictului, a fost periodic distrus și ocupat.

În 1859 Bucureștiul a devenit centrul administrativ al Principatelor Unite ale Țării Românești și Moldovei, sub suveranitatea Imperiului Otoman. După deciziile Congresului de la Berlin, venite după terminarea războiului Ruso Turc din anii 1877 și 1878, România a fost recunoscută ca țară independentă cu capitala la București. Trupele Germane au ocupat Bucureștiul între anii 1916 și 1918 în timpul celui de al doilea război mondial. În timpul celui de al doilea război mondial Ion Antonescu a permis intrarea trupelor germane în România în Octombrie 1940, și germanii au ocupat Bucureștiul până în 1944.

Orașul a fost ocupat de sovietici după retragerea germană până în anul 1958. Pe lângă pagubele cauzate de războaie Bucureștiul a îndurat și epidemii, incendii și cutremure. În 1977 un cutremur a cauzat moartea a mai mult de 1500 de persoane și mari pagube materiale.

Anexă

Muzeul Satului

- O suprafață ocupată de case caracteristice zonei rurale, în mijlocul celui mai mare centru urban-

Muzeul Satului este cea mai mare atracție turistică a orașului. Muzeul este o creație a folcloristului și sociologului Dimitrie Gusti, el a fost inaugurat în 1936. Este un muzeu în aer liber înconjurat de verdețură și lacuri, oferă pe o suprafață de 30 de hectare 70 de gospodării, cu ustensilele tradiționale, precum și o moară de apă, una de vânt, o presă de ulei, etc., adunate din toate provinciile țării.

Viața în mediul rural și obiceiurile rurale au o însemnătate majoră în istoria României. În primele secole ale acestei ere, colonizarea romană a trebuit să aibă un caracter rural, iar înainte de prima jumătate a secolului trecut, XX, mare parte din populația României trăia la sat.

Comunitățile rurale erau organizate în așa fel încât să satisfacă toate nevoile zilnice. Hainele erau făcute manual. Pentru a construi Muzeul Satului pe care Dimitrie Gusti obișnuia să îl numească „sunetul trist al clopotelor istoriei României”, casele au fost dezasamblate, bucată cu bucată, transportate cu trenul, căruța sau cu barca până la București unde au fost asamblate la loc pe suprafața muzeului de astăzi aflată pe malul lacului Herăstrău. Cea mai veche casă este construită în secolul al XVII-lea, iar cea mai recentă aparține secolului al XIX-lea. Casele din regiunile de deal și din regiunile de munte sunt deosebite de cele din zona de câmpie prin fundația înaltă, cele de la șes fiind majoritatea cu fundații joase, cele provenite din zonele unde invadau dușmanii des fiind jumătate îngropate în pământ.

Prispa este un element specific arhitecturii românești, ea fiind o terasă susținută de stâlpi; se poate să o găsim pe toate laturile casei. În timpurile moderne casei țărănești i-a fost adăugată o cameră de oaspeți unde țăranul își ținea toate lucrurile de preț: carpetele, covoarele, vasele din lut, icoanele (pictate pe lemn în Țara Românească și Moldova și pe sticlă în Transilvania), cuferele de zestre, etc. Chiar dacă arhitectura atrage cel mai mult la Muzeul Satului nu trebuie uitat mobilierul caselor, uneltele, obiectele din lut, icoanele, carpetele și costumele folclorice, toate ilustrând dragostea de frumos a țăranului român dorința lui de a oferi tuturor obiectelor casnice și nu numai o expresivitate artistică.